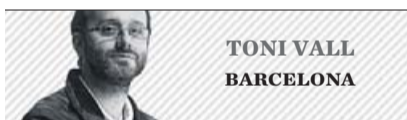

8-M

01. La manifestació d'estudiants a Barcelona baixant pel carrer Pelai. 02. Els joves van estar acompanyats també de gent gran. 03. Els lemes, a milers. FOTOS: PERE VIRGILI

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“Avui no hi ha Big Macs!”, exclama a ple pulmó un dels integrants d'un piquet de Comissions Obreres en passar per davant del McDonald's de la Diagonal amb rambla Catalunya. És la manera creativa que té d'intentar encomanar als treballadors de l'establiment l'esperit del 8 de març. Quan enfilen per Minerva, el piquet conversa amb el vigilant jurat d'un edifici d'oficines, que se solidaritza amb ells i els deixa enganxar cartells a les portes de vidre i encendre el megàfon a tot drap.

A Gràcia, el dia és especialment intens. La Mariona està embarassada de sis mesos i mig i li fa especial il·lusió anar a la cercavila feminista amb el Mateu a la panxa. L'acompanya la seva germana i els seus nebots, que dibuixen asseguts a terra mentre esperen que comenci la marxa. A dues passes, la Duna, mestra d'institut, parla amb una amiga i em deixen escoltar-les: “És important transmetre als nens valors creïbles i tangibles, fer-los conèixer el feminisme del dia a dia, el que puguin entendre i tocar amb les seves mans”.

Algunes samarretes tunejades per a l'ocasió: “*Mujer bonita és la que lucha*”. La senyora Amalia està asseguda en un banc de la plaça de la Vila i fa que sí amb el cap contínuament mentre escolta algunes de les proclames que es diuen a la concen-

“Fairy al patriarcat!” i “Avui no hi ha Big Macs!”

El lila i els eslògans enginyosos dominen en una mobilització intergeneracional i festiva

tració “no mixta”. Té quasi noranta anys i porta l'adhesiu lila enganxat al moneder i el laç groc a la solapa. És la seva neta, de vint anys, qui li inculca i li encomana totes les causes. I ella està encantada. Parla amb la seva veïna de banc i deixa entreveure alguns pensaments encara fets a l'antiga, com ara la suposada mala imatge de la dona que surt sola de nit. La neta li diu que no l'esperri per dinar, que s'ha fet un tàper de macarrons perquè avui no s'ha de consumir.

“Avui hauríem de ser fora”

Mentre puguen pel carrer Gran, a una, dues, tres, quatre botigues, les dependents surten un moment al carrer a veure passar la marxa i s'hi afegeixen encara que només sigui en una petita porció de temps. Passa exactament el mateix al carrer del Cigne i al Mercat de la Llibertat, on hi ha molt poques parades tancades. “Avui hauríem de ser fora”, es lamenta una carnissera. “Algú ha d'aguantar el país”, precisa la seva companya. “Sí, i tant!”, rubrical l'en-

Fotògrafa
“Estic contenta, abans érem quatre gates”, diu Pilar Aymeric

Missatge
“Aquesta vaga es fa per a tots aquells que encara no l'entenen”

carregat interessadament. La pancarta més ocurrent del matí la llueixen les dependents de la botiga infantil Mama Vaca de la rambla del Prat: “Fairy al patriarcat!” No només a Twitter ha fet fortuna el deliri d'Enric Millo l'altre dia al judici de l'1-O.

El lila domina per tot arreu i és fàcil que avui ressalti més. La immensa majoria de fulards i mocadors de coll són liles. Als Jardinets hi ha la trobada de dones periodistes. S'hi recorden amb emoció les professionals assassinades mentre exercien la seva professió i es posen alguns exemples de mala praxi periodística: “Apareix morta una dona a Oriola i detenen la seva parella” o “La menor que va ser violada en grup passava Sant Joan amb unes amigues i es va emborratxar”. També casos de masclisme al lloc de treball: el cap que demana anar a sobar a una empleada per parlar sobre el seu augment de sou o aquell “Com estàs? No ho pregunto, ho afirmo!”

S'ha habilitat una bústia perquè tothom hi deixi escrites les seves

pitjors experiències: “Amb aquesta minifaldilla que portes no m'estranya que et facin tant de cas”, “Quina enveja que et toqui sortir a treballar amb una becària que està tan bona”. I l'alcalde que li diu a una periodista en ple estiu: “Que guapa estàs tota suadeta”. Un detall em crida especialment l'atenció. A primer fila, càmera en mà i disparant l'objectiu, hi ha la gran fotògrafa Pilar Aymeric. Tantíssimes fotos fetes en manifestacions feministes del passat, en moments difícils de veritat: “Estic contenta! Abans érem quatre gates i ara hi ha un relleu fantàstic”.

Només amb la varietat i la quantitat immensa de pancartes que un pot entretenir-se a mirar durant la tarda n'hi ha per omplir deu cròniques senceres. “Som les netes de les bruixes que no vau poder cremar”, “*Times New Woman*”, “Aquesta vaga es fa per a tots aquells que encara no l'entenen”, “No som històriques, som històriques”...

Incomptables grups d'amigues, incomptables històries. La Georgina i les seves amigues -15 anys- estan molt nervioses. És la seva primera manifestació. Els pares de la Natàlia estan contents. Pateixen molt quan surt de festa però avui no pateixen gens. Les treballadores de la residència de gent gran Nova Alegria surten al balcó, saluden i ballen. La concurrència les aplaudeix una llarga estona.

M'acosto a l'entrada. Tres àvies s'ho miren assegudes des de darrere el vidre, en una petita sala d'estar. Somriuen, comenten la jugada, alcen el polze. Qui sap per on les ha portat la vida. Diria que estan un pèl emocionades. —